

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 985/2023
12.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Дубравке Дамјановић, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби или јавном скупу из члана 344а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милинка Јовановића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Зајечару К 18/22 од 14.06.2023. године и Кв. бр. 111/23 од 01.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милинка Јовановића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Зајечару К 18/22 од 14.06.2023. године и Кв. бр. 111/23 од 01.09.2023. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Зајечару К 18/22 од 14.06.2023. године, у првом ставу одбијен је као неоснован захтев Вишег јавног тужиоца у Зајечару КТ. 3/21 од 02.12.2022. године којим је тражено да се окривљени АА обавезе да на име трошкова кривичног поступка у предмету К. 18/22 исплати Вишем јавном тужилаштву износ од 25.472,00 динара, док је у другом ставу решења одбијен као неоснован захтев браниоца окривљеног, адвоката Милинка Јовановића за накнаду трошкова на име састава жалбе изјављене против решења Вишег суда у Зајечару К 18/22 од 14.06.2023. године и на име састава захтева за заштиту законитости од 31.01.2023. године.

Решењем Вишег суда у Зајечару Кв. бр. 111/23 од 01.09.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милинка Јовановића изјављена против другог става изреке решења Вишег суда у Зајечару К 18/22 од 14.06.2023. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милинко Јовановић, због повреде закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијана решења укине и списе предмета врати Вишем суду у Зајечару на поновно одлучивање или да наведена решења преиначи и одреди да се окривљеном АА из буџетских средстава суда исплате трошкови поступка у укупном износу од 202.500,00 динара.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. Законика о кривичном поступку (ЗКП) о којој није обавестио Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним решењима учињена повреда закона, јер нису досуђени трошкови на име изјављене жалбе поднете против решења којим је, погрешном применом одредаба кривичног поступка, окривљени накнадно обавезан да плати трошкове Вишем јавном тужилаштву у Зајечару. На овај начин Виши суд је окривљеном проузроковао трошкове за састав жалбе од стране адвоката – браниоца од 22.12.2022. године, која је одбијена решењем Вишег суда у Зајечару Кв. 146/22 од 12.01.2023. године, као и трошкове на име награде браниоца за састав захтева за заштиту законитости који је усвојен од стране Врховног касационог суда пресудом Кзз. 201/23 од 02.03.2023. године, па су наведена решења укинута као незаконита.

Из списка предмета произилази да је окривљени АА пресудом Вишег суда у Зајечару К. 18/22 од 29.08.2022. године оглашен кривим због кривичног дела насилничко понашање на спортској приредби или јавном скупу из члана 344а став 1. Кривичног законика (КЗ) и обавезан је да на име трошкова кривичног поступка плати Вишем суду у Зајечару износ од 13.208,00 динара и на име паушала износ од 8.000,00 динара, као и оштећеном ББ износ од 25.000,00 динара, а иста пресуда потврђена је пресудом Апелационог суда у Нишу Кж. 757/22 од 03.11.2022. године, тако што су жалбе бранилаца окривљеног АА и пуномоћника оштећеног, адвоката Наташе Тошић Сремац, одбијене као неосноване.

Након доношења наведених пресуда, а поводом захтева Вишег јавног тужиоца у Зајечару КТ 3/21 од 02.12.2022. године, Виши суд у Зајечару је решењем К. 18/22 од 14.12.2022. године усвојио захтев Вишег јавног тужиоца и обавезао окривљеног да на име трошкова кривичног поступка плати Вишем јавном тужилаштву износ од 25.472,00 динара, а које решење је поводом изјављене жалбе браниоца окривљеног потврђено решењем Кв. бр. 146/22 од 12.01.2023. године. Врховни касациони суд је усвајањем захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног побијана решења укинуо пресудом Кзз 201/2023 од 02.03.2023. године и списе предмета вратио Вишем суду у Зајечару на поновно одлучивање.

У поновном поступку Виши суд у Зајечару је донео решења која се овим захтевом за заштиту законитости и побијају.

Испитујући побијана решења Врховни суд налази да се неосновано поднетим захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је правноснажним решењима повређен закон на штету окривљеног у делу одлуке о накнади трошкова за састав жалбе.

Наиме, одредбом члана 265. ЗКП предвиђени су случајеви у којима трошкови поступка падају на терет буџетских средстава, а то су обустава поступка, одбијање оптужбе или ослобађање окривљеног од оптужбе. Како је у конкретном случају окривљени оглашен кривим то нема места примени ове одредбе, односно трошкови на име састава жалбе не могу бити исплаћени из буџетских средстава суда. Осим тога, трошкови кривичног поступка у смислу члана 261. став 1. ЗКП су издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог правноснажног завршетка, те како је у конкретној ситуацији поступак завршен доношењем правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж. 767/22 од 03.11.2022. године, којом је окривљени оглашен кривим и обавезан да плати трошкове кривичног поступка, то није постојала могућност за поновно одлучивање о трошковима, јер се посебним решењем може одлучити само о висини трошкова, али не и о обавези плаћања трошкова (члан 262. став 1. ЗКП).

Поред тога, наводи браниоца у поднетом захтеву за заштиту законитости којима се побијана решења оспоравају у делу одлуке о накнади трошкова за састав захтева за заштиту законитости који је усвојен одлуком Врховног касационог суда Кзз 201/23 од 02.03.2023. године, такође су оцењени као неосновани.

Одредбом члана 267. ЗКП прописано је да о дужности плаћања трошкова који настану код суда правног лека одлучује тај суд сходно одредбама чл. 261. до 266. овог законика.

Имајући у виду наведену одредбу, правилно је нижестепеним решењима одбијен захтев за накнаду трошкова на име састава захтева за заштиту законитости, јер о истима не може одлучивати првостепени суд, већ је потребно да у смислу члана 267. ЗКП одлучи суд правног лека.

Из изнетих разлога, у смислу члана 491. став 1. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**